

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121201398
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:8121201398.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v právnej veci žalobcu S. E., J.. X.X.XXXX, G. H. XXX, XXX XX H., zastúpený: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: 365.bank a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO:47 232 471, o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a o primerané finančné zadostučinenie 900 Eur s príslušenstvom takto:

rozhodol:

I. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.8.2006 v Obchodných podmienkach pre úver, v článku 4. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok na zabezpečenie, bod 4.6) v znení: „Platby od klienta sa voči pohľadávke PB započítavajú bez ohľadu na to na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa sadzovníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere číslo XXXXXXXXXXXX, zo dňa 30.8.2006 v Obchodných podmienkach pre úver v článku 9. Prechodné a záverečné ustanovenia, bod 9.2) v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo ZoÚ a OP, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody klient prijíma návrh PB na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich s ZoÚ alebo OP, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik ZoÚ alebo OP, v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. IČO: 35 862 882, zapísaná v OR SR OS Bratislava 1, odd. Sa, vl. č. 3157/B (RAM) podľa jeho vnútorných predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu (RAM) podriadia s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miesto rozhodcovského konania je Bratislava.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. Určuje, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere číslo XXXXXXXXXXXX, zo dňa 30.8.2006 v Obchodných podmienkach pre úver v článku 9. Prechodné a záverečné ustanovenia bod 9.3), v znení: „v zmysle § 401 ObZ Klient a PB vyhlasujú, že sa predlžuje premlčacia doba všetkých práv PB voči Klientovi zo ZoÚ vyplývajúcich na dobu 10 rokov od okamihu, kedy začne táto doba plynúť.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi 450 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

VI. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresného súdu Prešov dňa 17.2.2021 domáhal toho, aby súd určil zmluvné podmienky uvedené vo výroku I., II. a III. tohto rozsudku za neprijateľné a zaviazal žalovaného na úhradu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 900 Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že so žalovaným žalobca uzatvoril Zmluvu o úvere, č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 30.8.2006 (ďalej len Úverová zmluva). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 663,88 Eur (20.000 Sk), ktorý sa zaviazal žalobca žalovanej zaplatiť v 50 mesačných splátkach vo výške 18,29 Eur (551 Sk). V úverovej zmluve bola uvedená len RPMN vo výške 17,23%. Úverová zmluva obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v obchodných podmienkach pre úver, v článku 4. splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod, 4.6), v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke PB započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“ Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanej ako dodávateľke úveru možnosť započítavať moje platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a bez ohľadu na moju vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi mnou a žalovanou, pokiaľ ide o započítavanie mojich platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanej postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie mojich platieb sa tak stáva pre mňa netransparentné. Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ). O neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky a priamo vo vzťahu k žalovanej, už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Svidník, sp. zn. 7Csp/7/2018, zo dňa 24.1.2019, ktorý potvrdil Krajský súd Prešov, sp. zn. 2Co/60/2019, zo dňa 26.8.2019. To isté sa týka aj rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16Csp/80/2018, zo dňa 15.11.2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/25/2019, zo dňa 27.8.2019. Úverová zmluva obsahuje ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku, v Obchodných podmienkach pre úver v článku 9. Prechodné a záverečné ustanovenia, bod, 9.2], v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, z č akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo ZoU´ a OP, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody Klient prijíma návrh PB na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich s ZoU´ a OP, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik ZoU´ alebo OP, v rozhodcovskom konaní pred stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, as. IČO: 35 862 882, zapísaná v OR SR OS Bratislava 1, odd. Sa, vl. č. 3157/B [RAM] podľa jeho vnútorných predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu RAM podriadia s tým, z č toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.“ V spotrebiteľských úveroch je neprijateľným dojednanie, ktorým sa zmluvné strany dohodnú riešiť všetky spory vyplývajúce z úverovej zmluvy výlučne pred rozhodcovským súdom, vopred vybraným dodávateľom, a následne by rozhodnutie tohto rozhodcovského súdu malo slúžiť ako exekučný titul. Rozhodcovská zmluva vo svojich dôsledkoch spôsobuje, že o právach a právom chránených záujmoch spotrebiteľa rozhodne súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou, teda bez súdnej kontroly zmluvných podmienok. K neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky dospel aj Okresný súd Prešov rozsudkom, sp. zn. 24C/182/2015, zo dňa 21.2.2018, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/88/2018, zo dňa 4.10.2018. Takáto zmluvná podmienka vytvára materiálnu disproporciu v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa vopred vzdáva svojich práv, vyjadriť nesúhlas s rozhodcovskou doložkou a zhoršuje si tým svoje zmluvné postavenie. Nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Naviac, žalobca poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR, zo dňa 11.6.2019, sp. zn. III. ÚS 438/2018, z ktorého vyplýva, že pre platnosť rozhodcovskej zmluvnej doložky v spotrebiteľských veciach sa vyžaduje, aby mal spotrebiteľ možnosť vyjadriť s ňou pri uzatváraní zmluvy nesúhlas tak, aby v prípade vyznačenia nesúhlasu vzájomné spory v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou bol príslušný prejednať a rozhodnúť všeobecný súd. Žalobca poukazuje na to, že táto zmluvná podmienka aj bola voči mne použitá, keďže dňa 8.1.2014 bola podaná na rozhodcovský súd žaloba o zapl. 225,58 Eur s príslušenstvom, na základe ktorej aj súd vydal dňa 30.4.2014 rozhodcovský rozsudok pod sp. zn. PW-B/0114/0130. Úverová zmluva obsahuje ďalšiu neprijateľnú zmluvnú podmienku, v Obchodných podmienkach pre úver, v článku 9. Prechodné a záverečné ustanovenia, bod, 9.3], v znení: „V zmysle §401 ObZ uzavretím ZoU´ Klient a PB vyhlasujú, z č sa predlžuje premlčacia doba všetkých práv PB voči Klientovi zo ZoU´ vyplývajúcich na dobu 10 rokov od okamihu, kedy začne táto doba

plynúť.“ Táto zmluvná podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú, rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 5C/25/2015, z 25.5.2015, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 15Co/652/2015, z 31.5.2017. Nakoľko o neprijateľnosti rovnakých zmluvných podmienok bolo právoplatne rozhodnuté, ako na to poukazuje žalobca vyššie, dáva do pozornosti publikáciu, Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 635 - 636 s. : „Ak by však dodávateľ opätovne uplatnil z žalobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu žalobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opätovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenie v rozpore so zákonom.“, čo podľa môjho názoru, analogicky platí aj v prípadoch ak súd už o neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky rozhodol, na základe žaloby podanej spotrebiteľom. Prípustnosť tejto žaloby žalobca vyvodzuje z § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v spojení s § 298 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva možnosť priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi aj v konaní, v ktorom sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, a v tejto časti konania je úspešný. Primerané finančné zadosťučinenie (ďalej len PFZ) má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti žalobca dáva do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. V danom prípade treba zdôrazniť, že žalovaný nielenže v Úverovej zmluve používala neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež aj konala spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa, keďže žalovanému žalobca zaplatil ním požadovanú sumu, napriek tomu, že mal nárok len na istinu, ktorú žalobcovi poskytla, keďže zmluva neobsahovala napr. úrok, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie spotrebiteľského práva. PFZ žalobca požaduje vo výške 900 Eur, pričom nárok, tak ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný v zmluve používal tri neprijateľné zmluvné podmienky. Za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje žalobca 300 Eur.

3. Žalobca k žalobe pripojil nasledujúce listiny: Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 28.8.2006.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným Okresnému súdu Prešov dňa 23.3.2021, v ktorom uviedol, že žalovaný v celom rozsahu popiera tvrdenia žalobcu. Finančné zadosťučinenie nie je koncipované ako sankcia veriteľovi, ale ako náprava pre dlžníka. Žalovaný poukazuje na rozsudok Okresného súdu Martin, sp. zn. 10Csp/59/2017. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Podľa § 3 ods. 5 zákonného ustanovenia podľa presvedčenia súdu však nemožno vykladať tak, že právo na primerané finančné zadosťučinenie má každý spotrebiteľ, ktorý vytkne, a to úspešne, napr. nejakú vadu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa presvedčenia súdu je ho nutné vykladať tak, že poskytnutím

finančného zadosťučinenia má byť kompenzovaná istá ujma, ktorá spotrebiteľovi v dôsledku porušenia práv priznaných mu právnymi predpismi dodávateľom vznikla. Žalobca pri zdôvodňovaní nároku na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 Eur argumentoval tým, že sa mu banka vyhrážala exekúciou, neprestajne mu posielala upomienky, keď sa dostal do omeškania s úhradou splátok a pod. Obdobne vypovedala aj jeho sestra. Obaja konštatovali, že v dôsledku takéhoto postoja banky boli vystresovaní. Súd konštatuje, že zasielanie upomienok pri omeškaní dlžníka s úhradou splátok, prípadne upozornenie na možné súdne vymáhanie pohľadávky a následnú exekúciu, je štandardný a obvyklý postup veriteľov, ktorí sú bankovými, ale aj nebankovými subjektmi. Je samozrejmé, že dlžník je v takomto období vystresovaný, nakoľko si uvedomuje vlastnú insolventnosť a jej možné následky, čo je opäť pocit, ktorý je u dlžníkov bežný a prirodzený. Na to aby sa mohol žalobca domáhať priznania primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné, aby mal v prvom rade právoplatný rozsudok, v tomto prípade o určení neprijateľných zmluvných podmienok. Bez existencie takéhoto právoplatného rozhodnutia nie sú splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovanému nie je jasné z čoho vychádzal žalobca pri určení výšky finančného zadosťučinenia a prečo žiada od žalovaného sumu 900 Eur. V žalobe žalobca uvádza, že sumu 900 Eur zo žalovanej sumy požaduje z dôvodu, že žalovaný používal v zmluve tri neprijateľné zmluvné podmienky. Za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje žalobca 300 Eur, pričom ďalej žalobca výšku finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodnil a ani v tomto smere nepredložil a nenavrhol žiaden dôkaz. V tomto smere pritom podľa žalovaného nie je postačujúce, pokiaľ žalobca navrhuje určitú sumu primeraného finančného zadosťučinenia, avšak túto požadovanú výšku žiadnym spôsobom neodôvodní v tom smere, aký vplyv malo alebo mohlo mať porušenie práva spotrebiteľa na jeho osobu, a to zvlášť za skutkových okolností tohto prípadu. Rozhodcovská zmluva uzatvorená pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzatvorenia. V čase uzatvorenia rozhodcovskej doložky sa tak obsahové a formálne požiadavky na rozhodcovskú zmluvu spravovali zákonom o rozhodcovskom konaní, v znení účinnom ku dňu 5.8.2008. Medzi pôvodnou právnou úpravou a súčasnou právnou úpravou je tak podstatný rozdiel týkajúci sa formy rozhodcovskej zmluvy. Žalovaný preto ďalej porovná nasledovné znaky rozhodcovského konania: oddeliteľnosť rozhodcovskej zmluvy od hlavnej zmluvy; požiadavka písomnej formy. Požiadavka oddeliteľnosti rozhodcovskej zmluvy. Právna úprava zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, okrem iného, požaduje, aby rozhodcovská zmluva bola písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy. Požiadavka oddeliteľnosti však zo zákona o rozhodcovskom konaní nevyplýva. Rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy, alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Znamená to, že rozhodcovská zmluva uzatvorená do 31.12.2014 mohla byť súčasťou hlavnej zmluvy, bez potreby samostatnosti a oddeliteľnosti. Požiadavka písomnej formy. Zákon o rozhodcovskom konaní vyžaduje výlučne písomnú formu rozhodcovskej zmluvy. Písomná forma Rozhodcovskej zmluvy je zachovaná, keďže rozhodcovská doložka bola súčasťou Zmluvy o úvere podpísanej oboma zmluvnými stranami. V čase uzatvorenia Rozhodcovskej zmluvy zákonná úprava umožňovala zmluvným stranám uzatvoriť Rozhodcovskú zmluvu vo forme samostatnej zmluvy, alebo ako rozhodcovskú doložku, ktorá tvorí súčasť iného právneho úkonu. Požiadavka, aby rozhodcovská zmluva bola výlučne vo forme obsahovo oddelenej od zmluvy, sa vzťahu výlučne na rozhodcovské zmluvy uzatvorené po 01.01.2015. Forma Rozhodcovskej zmluvy je tak v súlade so zákonnými požiadavkami účinnými v čase jej uzatvorenia, a skutočnosť, že je súčasťou Zmluvy o úvere nespôsobuje jej neplatnosť. Znamená to, že Rozhodcovská doložka spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti a je uzatvorená platne. Žalobca vo svojom vyjadrení neuviedol žiadnu novú skutočnosť, ktorá by popierala platnosť Rozhodcovskej doložky. Rozhodcovská doložka presne špecifikovala, aký druh sporov je možné na jej základe riešiť formou rozhodcovského konania, a to označením: všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy“, t.j. zo Zmluvy o úvere. Je teda evidentné, že druh sporov ako i zmluvný vzťah, ktorého spory sa budú riešiť boli priamo predmetom Rozhodcovskej doložky a Žalobca tak pri jej podpise mal vedomosť, čoho a v akom rozsahu sa Rozhodcovská doložka týka. Na margo vyššie uvedeného dávame do pozornosti aj ust. § 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, konkrétne prvú vetu, podľa ktorej spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd. Uvedené ustanovenie deklaruje i nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení neplatnosti rozhodcovskej doložky, nakoľko spotrebiteľ má možnosť obrátiť sa so svojou vecou na súd a veriteľ nemôže v takom prípade namietat nepríslušnosť rozhodovacieho orgánu, a to aj napriek uzatvorenej rozhodcovskej doložke. Rozhodcovské konanie nie je podriadeným druhom prejednávania právnej veci. Už z ust. § 26 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 335/2014 Z.z.) vyplýva jeho rovnocennosť konaniu pred súdom. Do pozornosti súdu dávame taktiež ust. § 208 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z., podľa ktorého stály

rozhodcovský súd je povinný aj bez návrhu spotrebiteľa preskúmať, či vymáhaný nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo na zmluvnom dojednaní, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Stály rozhodcovský súd je povinný prihliadať aj na iné dôvody neplatnosti právneho úkonu, na ktoré by súd prihliadal aj bez návrhu. Dovoľujeme si taktiež apelovať na princípy súdenia pred rozhodcovským súdom. Máme za to, že jediným rozdielom medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom je v zriaďovateľovi a obsadenosti tohto súdu. Rozhodcovský súd umožňuje rovnaký prístup k súdu bez ohľadu na to, či je žalobcom dodávateľ alebo spotrebiteľ, poskytuje rovnakú možnosť uplatnenia práv a rovnaké prostriedky procesnej obrany ako v konaní pred všeobecným súdom. Vnútorne predpisy rozhodcovského súdu plne rešpektujú zákonnú úpravu, neobsahujú žiadne podmienky, ktoré by spotrebiteľovi sťažovali jeho účasť v konaní. Podporne sú v rozhodcovskom konaní aplikované aj procesnoprávne ustanovenia (OSP, CSP). Rozhodcovský súd aplikuje príslušné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, skúma ex offo oslabenie alebo znemožnenie vymáhania práv dodávateľa bez potreby dovolania sa tejto skutočnosti spotrebiteľom. Žalovaný na základe uvedených skutočností navrhuje, aby súd žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania.

5. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu 19.04.2021 uviedol: Žalovaný vo svojom vyjadrení požaduje návrh na vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia zamietnuť z dôvodu, že predmetná žaloba je nedôvodná. Zmluvné podmienky v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 30.08.2006, týkajúce sa započítania pohľadávky podľa vôle veriteľa (v čl. 4 Obchodných podmienok), rozhodcovskej doložky (v čl. 9 Obchodných podmienok) a predĺženia premičacej doby (v čl. 9 Obchodných podmienok) sú podľa generálnej klauzuly ust. § 53 ods. 1 OZ neprijateľné a z tohto dôvodu podľa ust. § 53 ods. 4 OZ platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy neplatné. Pojem neprijateľná podmienka vychádza z predpokladu, že ide o zmluvnú podmienku, ktorá napriek požiadavke dobrej viery spôsobuje materiálnu disproporciu ku škode spotrebiteľa (čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). S poukazom na ust. § 298 ods. 1 C.s.p. je súd povinný aj bez návrhu, t.j. ex offo skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v spotrebiteľskej zmluve alebo v inom zmluvnom dokumente súvisiacim so spotrebiteľskou zmluvou. „Ak súd v akomkoľvek spotrebiteľskom spore (spore zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiacej so spotrebiteľskou zmluvou) posúdi zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v inom zmluvnom dokumente súvisiacom so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti, je povinný uviesť jej znenie vo výroku rozsudku, a to aj v prípade, že sa spotrebiteľ tohto posúdenia nedomáhal.“ (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 1037). Žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza dôvody, pre ktoré nemajú byť podľa jeho názoru predmetné zmluvné podmienky vyhlásené za neprijateľné. Spotrebiteľská zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným má bezpochyby tzv. formulárový charakter. Zo strany žalovaného nebol žalobca nijakým spôsobom upozornená na význam rozhodcovskej doložky, ako ani na dôsledky tohto inštitútu. „Zmluvná voľnosť“ žalobu bola obmedzená len na dohodu o výške poskytnutého úveru, pričom všetky ostatné zmluvné podmienky ako aj všetky dokumenty predložené spolu so spotrebiteľskou zmluvou predstavujú diktát dodávateľa bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. Neprijateľnosť rozhodcovskej doložky predstavuje skutočnosť, že žalovaný ju so žalobcom individuálne nedojednal, ale táto bola už vopred naformulovaná v štandardnej zmluve, v čl. 9 Prechodné a záverečné ustanovenia, bod 9.2 Obchodných podmienok. Žalobca nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť obsah týchto podmienok. Mohol Zmluvu o úvere spolu s OP ako celok odmietnuť, alebo podrobiť sa celému predformulovanému obsahu. Možnosť odmietnuť uzatvoriť iba rozhodcovskú doložku a ovplyvniť jej obsah v žiadnom prípade nebol zo strany žalovaného daná. Vôľa žalobcu smerovala výhradne k získaniu spotrebiteľského úveru a nie k uzavretiu rozhodcovskej doložky. Dodávateľ nijakým spôsobom žalobcu neupozornil na zakomponovanú rozhodcovskú doložku, na prípadné riešenie sporov prostredníctvom rozhodcovského súdu a taktiež mu nebol známy inštitút rozhodcovskej doložky ako takej. Miesto rozhodcovského konania si taktiež jednostranne stanovil dodávateľ, čím vznikajú vážne pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti rozhodcovského konania. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech mňa ako spotrebiteľa a ako taká je teda v zmysle ust. § 53 ods. 4 OZ neplatná. Podľa ust. § 54 ods. 1 OZ: „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.“ Žalovaný zatiaľ nijakým spôsobom nepreukázal, že so žalobcom viedol kontraktný proces vo vzťahu

k rozhodcovskej doložke a do dnešného dňa nepreukázal individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Vo vyjadrení žalovaný uvádza, že rozhodcovská doložka nebráni spotrebiteľovi obrátiť sa na všeobecný súd. Žalovaný sa svojou argumentáciou zrejme snaží obhajovať tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, podľa ktorej sa dlžník môže domáhať ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Ide však len o iluzórnu možnosť, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej úverovej zmluvy, pričom podľa OP veriteľ (a aj spotrebiteľ) je povinný iniciovať iba rozhodcovské konanie. Rozhodcovské konanie je pritom paušálnym spôsobom zakotvené v zmluvných podmienkach ešte pred vznikom samotnej štandardnej zmluvy. V subjektívne nearbitrabilnej (spotrebiteľskej) právnej veci zvlášť vznikajú pochybnosti o objektívnosti rozhodovacieho procesu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu a o poučení spotrebiteľa o rozdieloch medzi štátnym a rozhodcovským súdnym procesom niet ani zmienky. Takáto právna argumentácia je navyše prekonaná aj rozsiahlou judikatúrou a rozhodovacou praxou. Žalobca poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 26.10.2012 č.k. 17CoE/175/2012-118. V tomto zmysle odvolací súd uzavrel, že exekúcia je neprípustná, vedená na podklade materiálne nevykonateľného exekučného titulu (§ 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku) - rozhodcovského rozsudku vydaného v súkromnoprávnom konaní súkromnoprávnym orgánom bez akejkoľvek právomoci, keďže neexistuje platne uzavretá rozhodcovská doložka. Odvolací súd prvostupňovému súdu ďalej vytkol, že sa namiesto otázkami prípustnosti exekúcie, zaoberal otázkami, podľa ktorých sa prípustnosť exekúcie podľa zákona neposudzuje (napr. že spotrebiteľ bol oproti ostatným spotrebiteľom v exekúcii zvýhodnený tým, že v jeho prípade už došlo k čiastočnému zastaveniu exekúcie, že konal nemorálne, keď veriteľovi nevrátil požičanú sumu atď.). Odvolací súd ďalej skonštatoval, že princíp "vigilantibus iura scripta sunt (práva patria bdelym)" v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Aj z tohto dôvodu je nepodstatné, že spotrebiteľ neexistenciu rozhodcovskej doložky nenamietal v rozhodcovskom konaní a ani nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Pri svojom rozhodovaní sa krajský súd odvolal aj na rozhodnutia slovenských súdov v spotrebiteľských veciach zverejnené na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR. Uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 09.08.2011 č.k. 10CoE/326/2010-36: „Krajský súd potvrdil zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky, na základe ktorej vydaný rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom. Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom je exekučný súd povinný zohľadniť už v štádiu rozhodovania o udelení poverenia na vykonávanie exekúcie. Režim ochrany pred výkonom rozhodcovského rozsudku v exekúcii nepočíta s tým, že by povinný voči rozhodcovskému rozsudku musel podať žalobu o jeho zrušenie. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj rozhodcovská doložka, ktorá formálne žalobcovi umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom, a to z dôvodu, že možnosť iniciovania sporu spotrebiteľom je iba akademická. Takáto rozhodcovská doložka nie je spôsobilá eliminovať hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa.“ Žalovaný vo svojom vyjadrení poukazuje na právnu úpravu v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy, v zmysle ktorej rozhodcovská doložka nemusela byť oddelená od samotnej spotrebiteľskej zmluvy (t.j. vo forme rozhodcovskej zmluvy). Je to síce pravda, avšak žalobca poukazuje na Dôvodovú správu k zákonu o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, z ktorej citujem: „vyššie uvedené zásady prechodných ustanovení sa presadzujú z dôvodu preferencie nového právneho režimu a „očistenia“ trhu a zmluvnej praxe od používania rozhodcovských doložiek spĺňajúcich znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky“. Vzhľadom na neprijateľnú rozhodcovskú doložku je potrebné vychádzať z rozsudku Súdného dvora EÚ Océano Grupo Editorial SA a Rocío Murciano Quintero a medzi Salvat Editores SA a José M. Sánchez Alcón Prades a spol., spojené prípady C-240/98 až C-244/98, v zmysle ktorého predmetná rozhodcovská doložka nespĺňa ani kritériá geografickej prijateľnosti miesta rozhodcovského konania, pretože na strane spotrebiteľa sa z tzv. geografických dôvodov nadmerne sťažilo uplatnenie jeho práv. Taktiež poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-168/05 Elisa Maria Mostaza Claro. Pre porovnanie žalobca dáva do pozornosti súdu neprijateľnosť rozhodcovskej doložky v rakúskom práve (§ 6 ods. 2 bod 7 rakúskeho zákona o ochrane spotrebiteľa „Pre spotrebiteľa sú v zmysle § 879 Všeobecného občianskeho zákonníka nezáväznú najmä také zmluvné ustanovenia, podľa ktorých má byť spor medzi podnikateľom a spotrebiteľom rozhodnutý jedným alebo viacerými rozhodcami“) a závery univerzitných profesorov v dôvodovej správe k § 617 rakúskeho procesného kódexu. K problematike neplatnosti rozhodcovskej doložky poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (6Cdo 1/2012, 6Cdo 3/2013), ale aj Ústavného súdu SR (IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 456/2011). Za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať zmluvnú podmienku týkajúcu sa započítania pohľadávky podľa vôle

veriteľa, keďže spotrebiteľ ju nemá možnosť ovplyvniť a spôsobuje jeho menej priaznivejšie postavenie. Pritom otázka neprijateľnosti zmluvnej podmienky, týkajúcej sa poradia započítavania splátok, už bola opakovane jednotne judikovaná, nielen vo vzťahu k nebankovým subjektom, ale aj vo vzťahu ku všetkým známym kamenným bankám. Vo vzťahu k žalovanému už bola predmetná zmluvná podmienka určená za neprijateľnú rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 29Csp/6/2018, z 21.1.2019, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 7Co/61/2019, zo 17.9.2019 a rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 29Csp/25/2018, z 25.2.2019, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/71/2019, z 20.2.2020. Rovnako a vo vzťahu k žalovanému, aj rozsudky Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2Co/60/2019, z 26.8.2019; sp. zn. 9Co/85/2019, z 21.11.2019; sp. zn. 13Co/156/2019, z 25.2.2020; sp. zn. 19Co/25/2019, z 27.8.2019. Napriek skutočnosti, že žalovaný sa vo svojom podaní vôbec nevyjadril k zmluvnej podmienke v čl. 9. Prechodné a záverečné ustanovenia, bod 9.3 v Obchodných podmienkach týkajúcej sa predĺženia premlčacej doby všetkých práv PB voči klientovi na dobu 10 rokov, k tejto nad rámec argumentácie v žalobe žalobca poukazuje na konečný záver Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich č. 36101/2017/21 zo dňa 24.01.2017 vo vzťahu k žalovanému: „Predĺženie premlčacej doby na 10 rokov vo vzťahoch podriadených Občianskemu zákonníku, teda i vo vzťahoch spotrebiteľských, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá sa v rozpore s ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, zhoršujúc jeho postavenie, odchyľuje od ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach ustanovené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Na spotrebiteľský právny vzťah treba aplikovať všeobecnú právnu úpravu Občianskeho zákonníka a nie všeobecnú právnu úpravu obsiahnutú v Obchodnom zákonníku. Táto zmluvná podmienka je v rozpore so zásadami právnej istoty, zabezpečenými inštitútom premlčania a spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“ S poukazom na zmysel a ciele európskej ochrany spotrebiteľa, nie je v súlade s právami spotrebiteľa, aby tento už pri vzniku zmluvy mal svojim vyhlásením predĺžiť premlčaciu dobu na všetky nároky veriteľa, čo je v rozpore so zásadami právnej istoty, zabezpečenými inštitútom premlčania. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Opätovne žalobca poukazuje na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého „zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.“ Nerovnováha zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spočíva práve vo vyhlásení spotrebiteľa - dlžníka, že svojím podpisom predlžuje banke premlčaciu dobu na 10 rokov. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka je všeobecná premlčacia doba trojročná, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak. Nemožno spochybniť, že aj v prípade zmluvného vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom je zákonná premlčacia doba pre spotrebiteľa priaznivejšia, ako tá, ktorá mu bola „nanútená“ vopred naformulovanou typovou zmluvou zo strany dodávateľa. Určenie neprijateľných zmluvných podmienok vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovanej, pričom v zmysle § 3 ods. 5 in fine zákona o ochrane spotrebiteľa je takéto porušenie späté s právom spotrebiteľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pripustením argumentácie žalovaného, podľa ktorého nemožno priznať PFZ, pretože nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté o porušení spotrebiteľských práv a povinností, by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. S poukazom na § 298 ods. 2 CSP určenie neprijateľných zmluvných podmienok vo výroku rozsudku súdu a uloženie povinnosti zaplatiť PFZ podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa predstavujú tzv. spojené nádoby, preto v predmetnej veci aj z dôvodu hospodárnosti konania ako žalobkyňa v jednom konaní navrhujem súdu rozhodnúť v zmysle žalobného petitu. Žalobca poukazujem na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/26/2013 zo dňa 23.05.2013 v súvislosti s naznačenou argumentáciou o charaktere, zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje žalobca uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by

boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy 900 Eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a množstvo porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný svojimi vyjadreniami nechce niest' akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. Aj bez stanovenia kritérií výšky PFZ, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite a ak sa dopustí, tak nesie riziko neúspechu a sankcie vo forme PFZ. Žalobca poukazuje, že ujma, ktorá konaním žalovanému vznikla, nebola len v akademickvej rovine, pretože na základe NZP bola voči žalobcovi podaná žaloba na rozhodcovský súd, na základe ktorej Stály rozhodcovský súd zriadený pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediálna, a.s. vydal dňa 30.04.2014 rozhodcovský rozsudok pod sp. zn. PW-B/0114/0130. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Žalobca poukazuje aj na vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu Prešov, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v takej výške, ktorú nepovažuje len za „symbolickú“, ako napr. rozsudok sp. zn. 1Co/88/2018, z 29.11.2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 488,91 Eur, rozsudok sp. zn. 2Co/73/2018, z 26.11.2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.936,79 Eur, rozsudok sp. zn. 3Co/25/2019, zo 7.5.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 910,85 Eur, rozsudok sp. zn. 5Co/134/2019, z 13.2.2020 priznal zo žalobou uplatnenej sumy 1.313,94 Eur, primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.313,94 Eur, rozsudok sp. zn. 7Co/23/2017, z 24.8.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 771 Eur, rozsudok sp. zn. 7CoCsp/11/2020, z 20.7.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.501 Eur, rozsudok sp. zn. 8Co/59/2019, z 30.1.2020 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 1.400 Eur, rozsudok sp. zn. 8CoCsp/20/2020, z 30.11.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 701,60 Eur, rozsudok sp. zn. 9Co/157/2014, z 2.3.2016 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 1.220 Eur, rozsudok sp. zn. 10Co/14/2019, z 27.6.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 866,60 Eur, rozsudok sp. zn. 11Co/37/2018, z 13.9.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 826,80 Eur, rozsudok sp. zn. 12Co/4/2019, z 11.6.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 607,27 Eur, priznané primerané finančné zadostučinenie vo výške 607,27 Eur, rozsudok sp. zn. 12CoCsp/14/2020, z 22.9.2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobou, priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 663,10 Eur, rozsudok sp. zn. 13Co/80/2016, z 20.3.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 3.237,62 Eur, rozsudok sp. zn. 16Co/56/2017, z 28.11.2017 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 700 Eur, rozsudok sp. zn. 19Co/2/2019, z 18.6.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 2.081,80 Eur, rozsudok sp. zn. 20Co/127/2019, z 21.11.2020 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 576,51 Eur, rozsudok sp. zn. 21Co/115/2018, z 29.1.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 1.133,92 Eur, rozsudok sp. zn. 22Co/66/2017, z 22.3.2018 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 888,20 Eur, rozsudok sp. zn. 23Co/42/2019, z 29.1.2020 priznal primerané finančné zadostučinenie v žalobou uplatnenej výške 1.182,24 Eur, rozsudok sp. zn. 24Co/107/2018, z 5.11.2019 potvrdil priznanie primeraného finančného zadostučinenia v žalobou uplatnenej výške 1.348,63 Eur, rozsudok sp. zn. 25Co/56/2019, z 5.11.2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo z uplatnenej sumy 1 096,51 eura, priznané primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.096,51 Eur. V tejto súvislosti dáva do pozornosti rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, z 24.9.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina, sp. zn. 11Co/471/2015, z 28.6.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.01.2019, bolo priznané PFZ vo výške 1 194,98 eura, čo predstavuje 25 násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný. S poukazom

na uvedené žalobca považuje argumentáciu žalovaného za nenáležitú a navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

6. Súd vyzval žalovaného uznesením 15CP/26/20 21-58 na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobcu, avšak žalovaný toto svoje právo nevyužil.

7. V konaní súd nariadil na deň 11.11.2021 pojednávanie, ktorého sa zúčastnili právny zástupcovia žalobcu a žalovaného. Na tomto pojednávaní žalobca uviedol, že trvá na žalobe a na vyjadreniach, ktoré súdu doručil z tam uvedených dôvodov. Navrhuje žalobe vyhovieť a priznať trovy konania. Žalovaný sa na pojednávaní vyjadril tak, že trvá na doterajšej argumentácii, poukazuje na absurdnosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Zmluva o úvere bola uzatvorená v roku 2006 na sumu 20.000 SK s celkovými nákladmi spolu 27.500 SK. Žalobca na primeranom finančnom zadosťučinení požaduje teda viac, než ja celková čiastka úveru. Je to neprimeraná požiadavka. Navrhuje preto žalobu zamietnuť.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie všetkými dôkaznými prostriedkami, ktoré súdu predložili alebo označili účastníci konania. Dokazovanie vykonal žalobou, zmluvou o spotrebiteľskom úvere, rozhodnutiami všeobecných súdov označených stranami, vyjadreniami strán sporu, ako aj ďalším spisovým materiálom.

9. Na základe uvedeného súd zistil nasledujúci skutkový a právny stav:

10. Dňa 28.8.2006 žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzatvorili zmluvu o úvere ktorou žalobca požiadal žalovaného o úver a o vydanie karty. Zmluvné strany uzatvorili zmluvu o úvere s výškou úveru 20.000 Sk s výškou mesačnej splátky 551 Sk počet pravidelných mesačných splátok 50 dátum 1 platby do 27.09.2006 dátum ďalšej každej platby k 27. dňu v mesiaci, RPMN 17,28%, číslo zmluvy XXXXXXXXXXX, celková výška nákladov poskytnutého úveru 7.463,67 SK. Zmluva obsahovala obchodné podmienky pre úver verzia 1/2006, kde v bode 4. 6 bola uvedená zmluvná podmienka tak ako je citovaná vo výroku I. tohto rozsudku, v bode 9. 2 bola uvedená zmluvná podmienka tak ako je citovaná vo výroku II. tohto rozsudku a v bode 9. 3 bola uvedená zmluvná podmienka tak ako je citovaná vo výroku III. tohto rozsudku.

11. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa § 298 CSP (1) súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tej zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve, alebo v iných zmluvných dokumentov súvisiacich spotrebiteľskou zmluvou.

13. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

14. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

15. Podľa § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.6.2007 (3) Proti porušeniu práva a povinnosti ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi 14d) môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

16. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

18. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. 17. Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

20. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

21. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

22. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

23. Na základe uvedeného súd právne uzatvára:

24. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným možno považovať za spotrebiteľský právny vzťah medzi veriteľom- dodávateľom konajúcim v rámci svojho predmetu podnikateľskej činnosti a dlžníkom-spotrebiteľom, ktorý nie je podnikateľom, resp. nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

25. Zásada transparentnosti dopadá i na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok a Sadzobníka poplatkov. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru a nesmú slúžiť k tomu, aby do nich často v neprehľadnej, zložitej formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že ujdú jeho pozornosti. Pokiaľ tak dodávateľ urobí, takému konaniu nemožno priznať právnu ochranu (poukázal na nález ÚS SR I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013).

26. Vo vzťahu k zmluvnej podmienke uvedenej vo výroku I. tohto rozsudku súd má zato, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože vo vopred pripravenom texte pôvodného veriteľa žalovaného absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť platby na iný účel, ako je splatenie istiny úveru. Dlžník - žalobca nemal nijakú možnosť túto zmluvnú podmienku ovplyvniť, pričom je faktom, že ide o ľubovôľu dodávateľa, na aký účel si započíta platbu, čo spôsobuje obrovskú nerovnováhu v spotrebiteľskom vzťahu a úplnú nadvládu dodávateľa nad spotrebiteľom. Ak by si aj dlžník - spotrebiteľ chcel platbou veriteľovi - dodávateľovi ponižovať istinu, dodávateľ má v zmysle vyššie uvedenej zmluvnej podmienky vykonať zápočet tejto platby na ľubovoľnú časť pohľadávky, resp. v dodávateľom stanovenom poradí na poplatky podľa Sadzobníka, úrok z omeškania, úrok z úveru a až nakoniec splátka istiny úveru. S poukazom na ust. z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, naliehavý právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľa na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky je, a to bez toho, aby žalobca musel tento naliehavý právny záujem na určení osobitným spôsobom preukazovať, pretože tento vyplýva priamo zo zákonných ustanovení, najmä z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. (Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.12.2013, sp. zn. 1Co/237/2013). Navyše naliehavý právny záujem vyplýva aj z potreby zosúladenia skutkového a právneho stavu. Naliehavý právny záujem

na určenie a vyhlásenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky vyplýva priamo zo zákona, pričom v tomto sa súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22 Co 79/2017 zo dňa 22.03.2018.

27. Pokiaľ ide o zmluvnú podmienku uvedenú vo výroku II. tohto rozsudku, tu súd uvádza, že táto nebola so žalobcom ako spotrebiteľom osobitne individuálne dojednaná, žalobca nemal možnosť prejavíť svoju slobodnú vôľu, mohol len svojím podpisom túto rozhodcovskú zmluvu ako celok akceptovať alebo odmietnuť. Táto zmluvná podmienka nebola dojednaná individuálne a v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, a preto je absolútne neplatná aj z dôvodu, že žalobcovi nedala možnosť na výber medzi rozhodcovským konaním a konaním pred všeobecným súdom. Rozhodcovskou zmluvou reálne došlo k narušeniu Smernicou Rady 93/13 EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa, a teda žalovaný od počiatku sledoval v súvislosti s koncipovaním rozhodcovskej zmluvy to, aby v prípade vzniku sporov zo zmluvy boli tieto vždy riešené na rozhodcovskom súde, ktorý vyberie žalovaný, a to na súde, ktorý s nachádza v mieste jej sídla za účelom minimalizácie jej nákladov a reálneho sťaženia uplatnenia práv žalobcu. Dojednanie rozhodcovskej zmluvy je absolútne neplatné, keďže takto formulovaná zmluva s textom vopred pripraveným je uzavretá v neprospech žalobcu, keďže deleguje v konečnom ponímaní všetky právomoci len na rozhodcovský súd v Bratislave. Žalovaný nepreukázal osobitné vyjednanie rozhodcovskej zmluvy, resp., že by si žalobca osobitne vymienil jej dojednanie. Napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej zmluvy teda reálne. (Obdobne Uznesenie Krajského súdu Prešov spisová značka: 18Co/189/2018.)

28. Ohľadne zmluvnej podmienky uvedenej vo výroku III. tohto rozsudku, teda predĺženie premlčacej doby akýchkoľvek práv, ktoré vznikli veriteľovi zo zmluvy, tu súd zastáva názor, že predĺžovanie tejto premlčacej doby na 10 rokov je absolútne neprípustné. Vytvára sa tým bezprecedentné časové zvýhodnenie veriteľa, čo na druhej strane logicky vedie k oslabeniu postavenia spotrebiteľa. Odhliadnuc od toho faktu, že Zmluvné dojednania žalovaného boli uvedené miniatúrnym, takmer nečitateľným písmom a neboli žalobcom (v kontraktáčnom procese dlžníkom) signované, je potrebné akcentovať aj fakt, že predĺženie premlčacej doby na 10 rokov spôsobuje nadvládu veriteľa nad dlžníkom aj z pohľadu samotnej vymáhateľnosti práva a ide v podstate o znegovanie samotného inštitútu premlčania v záväzkových vzťahoch.

29. Preto súd určil citované zmluvné podmienky v Zmluve o úvere za neprijateľné.

30. Pokiaľ ide o primerané finančné zadostučinenie uplatnené žalobcom súd vychádzal z nasledujúcich právnych úvah:

31. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Pred tým, než nadobudol 1.7.2007 účinnosť to bol zákon č. 634/1992 o ochrane spotrebiteľa. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. resp. z. č. 634/1992 Z.z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo zákonom 634/1992 Z.z. v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ako aj z § 26 ods. 3 zákona č. 634/1992 Z.z. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vychádzajúc z

tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde.

32. Výrok o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia nadväzuje na výrok o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky a teda sa nemôže stať právoplatným skôr, ako výrok o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky (Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 16Co/41/2019 z 20. 07. 2020). Preto súd má zato, že o primeranom finančnom zadosťučinení spotrebiteľa možno rozhodnúť aj v čase, kedy rozhodnutie o neprijateľných obchodných podmienkach voči nemu použitých v spotrebiteľskej zmluve ešte nenadobudlo právoplatnosť.

33. V tejto právnej veci sa žalobca domáhal určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok a mal v konaní úspech. Je teda naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

34. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu došlo. Žalobca v samotnej žalobe poukázal na to že zmluvná podmienka týkajúca sa rozhodcovského konania bola voči nemu použitá, keď dňa 08.01.2014 bola podaná na rozhodcovský súd žaloba o zaplatenie 225,58 Eur s príslušenstvom, na saku niektorí aj súd vydal dňa 30.04.2014 rozhodcovský rozsudok pod spisovou značkou PW-B /0114/0130. Žalobca bol tak dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty. Prítom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý do zmluvy (resp. obchodných podmienok) naformuloval neprijateľné zmluvné podmienky.

35. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 450 Eur. Táto čiastka zodpovedá sume po 150 Eur za každú zmluvnú podmienku, o ktorej neprijateľnosti sa rozhodlo v tejto veci. Takto priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 450 Eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverovej zmluvy závadne konal. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/125/2019).

36. Nakoľko žalobca si v konaní uplatnil nárok vo výške 900 Eur v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol s poukazom na princíp primeranosti .

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

39. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.